

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **F. F.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Zdeňkem Burdou
sídlem Leknínová 3033/7, 106 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2022, č. j. MD-17842/2022-160/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2022, č. j. MD-17842/2022-160/3 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 27. 10. 2021, č. j. MHMP 1731584/2021/Kou (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím uznal správní orgán prvního stupně žalobce vinným tím, že dne 24. 5. 2021 v 21:37 hodin řídil motorové vozidlo tovární značky X, registrační značky X, v Praze 7, po ul. Argentinská ve směru z centra, nedovolenou rychlostí. V měřeném úseku komunikace v obci (GPS 50°06'36.378"N, 014°26'41.579"E) mu byla naměřena rychlost jízdy 98 km/h (po odečtení odpovídající možné odchylky měřicího zařízení), ačkoliv je v uvedeném úseku obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h.
3. Výše popsáním jednáním tedy žalobce porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o provozu na pozemních komunikacích**“) a spáchal tak v úmyslu nepřímém přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona. Za to mu správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 7 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 8 měsíců. Dále správní orgán prvního stupně žalobci uložil povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Podstatný obsah žaloby

4. Žalobce ve své žalobě nejprve s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2014, sp. zn. I. ÚS 4503/12, obecně zmínil, že nedostatečně odůvodněné a ospravedlněné rozhodnutí o udělení přísného trestu je porušení zákonné povinnosti ukládat přiměřené trestní sankce. Rovněž uvedl, že se žalobou domáhá též upuštění od trestu zákazu činnosti.
5. Dále žalobce v podané žalobě namítal podstatné porušení ustanovení o řízení. Konkrétně uvedl, že mu nebylo umožněno seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí. K tomu odkázal na ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Citoval také odbornou literaturu a řadu soudních rozhodnutí. Následně shrnul, že správní orgány jej nevyzvaly, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, nedaly mu ve smyslu judikatury na vědomí, k jakému datu hodlají vydat rozhodnutí ve věci, a vyrozumění mu měly zaslat před vydáním samotného rozhodnutí a nikoliv při zahájení správního řízení.
6. Správní orgány tedy zkrátily jeho práva a řádně mu neumožnily vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí poté, co bylo provedeno ústní jednání. To podle žalobce nelze nahrazovat oznámením o řízení o přestupku a tam uvádět jakousi výzvu k vyjádření k podkladům. Toto právo totiž může obviněný řádně uplatnit až poté, co je mu umožněno seznámit se s veškerými důkazními prostředky. Velmi neurčité formulace užití správním orgánem prvního stupně v rámci úkonu z 30. 9. 2021 podle jeho názoru neodpovídají zákonu.
7. Následně žalobce v podané žalobě namítal, že uložená sankce je zcela nepřiměřená. Poznamenal, že je nutné přihlídnout zejména k tomu, že v současné mimořádné situaci, kdy byl vyhlášen nouzový stav, nelze vyslovit stejný trest jako za normálního fungujícího stavu. Dále uvedl, že správní orgány vůbec nepracovaly s polehčujícími okolnostmi vymezenými v ustanovení § 39 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o odpovědnosti za přestupky**“). Rovněž podotkl, že správní orgány nezkoumaly a blíže neobjasnily ani povahu a závažnost přestupku, k čemuž citoval ustanovení § 38 zákona o odpovědnosti

za přestupky. Nebylo podle něj vysvětleno ani to, jaký byl následek přestupku, ani jak dlouho jednání trvalo a na jak velkém úseku. Řádně vyhodnocena nebyla ani jeho osoba. Správní orgány si nevyžádaly aktualizovaný opis z rejstříku trestů, opis z evidence přestupků a výpis z evidenční karty řidiče.

8. Taktéž žalobce v podané žalobě vyjádřil nesouhlas s tím, co je mu kladeno za vinu. V tomto ohledu obecně zmínil, že se nedopustil žádného protiprávního jednání, které je uvedeno v rozhodnutí, skutek se nestal a nelze jej kvalifikovat jako přestupek podle zákona o provozu na pozemních komunikacích.
9. Posléze žalobce konstatoval, že správní orgán prvního stupně nezjišťoval jeho osobní poměry a že nebyla prokázána subjektivní stránka přestupku. Stejně tak nepovažoval za prokázanou ani objektivní stránku přestupku, neboť není zřejmé, jestli k jednání došlo skutečně na pozemní komunikaci. To podle něj musí prokázat správní orgán a konkrétní pozemní komunikaci označit jejím zákonným číselným označením vycházejícím z pasportu komunikací. Také dle názoru žalobce v odůvodnění chybí vysvětlení, jak byla naplněna materiální stránka přestupku.
10. Rovněž žalobce uvedl, že podaný odpor jím nebyl podepsán, ačkoliv ve spisu podepsaný je. Sám přitom zaslal pouze nepodepsaný odpor s vytisknutým jménem. Zmínil také, že úřední záznam má pouze informativní charakter a ve správním řízení není použitelný jako důkaz. Podotkl, že dne 26. 10. 2021 žádal, aby byli ve věci vyslechnuti svědci, jelikož jim chce klást otázky, přičemž toto právo výslovně garantuje ustanovení § 82 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. Tento požadavek však zůstal bez reakce správních orgánů, což označil za nezákonné krácení na právu účastníka řízení.
11. Dále žalobce poznamenal, že pořízená fotodokumentace, na níž je vidět automobil s nečitelnou registrační značkou, není dostačující důkaz, neboť není jasné, co bylo zaměřeno a změřeno. Dokázáno nebylo ani to, zda v danou chvíli řídil. Rovněž žalobce poukázal na to, že chybí důkazní prostředky, když není vůbec zřejmé, proč správní spis neobsahuje videodokumentaci. Policisté přitom podle něj mají povinnost svou činnost řádně dokumentovat. Zmínil též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, a následně podotkl, že správní orgány nesprávně přihlédly k tomu, že má již evidován záznam za obdobné protiprávní jednání, jelikož tento záznam je z roku 2017.
12. Následně žalobce odkázal na své odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, jelikož žalovaný se s jeho námitkami tam uvedenými nevypořádal. Taktéž namítl, že předvolání a rozhodnutí měla být doručována přímo jemu, přičemž nepostačí doručování pouze zástupci. To označil za závažné porušení Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
13. Závěrem podané žaloby žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil zpět správnímu orgánu prvního stupně k rozhodnutí, případně aby rozhodl rovnou o upuštění od uložení trestu zákazu činnosti nebo o podstatném snížení tohoto trestu.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 23. 8. 2022 nejprve podrobně popsal průběh předcházejícího správního řízení a shrnul námitky uplatněné v podané žalobě. Následně se k uplatněným námitkám vyjádřil.

15. Nejprve poznamenal, že při rozhodování o přestupku postupoval v souladu s právními předpisy a judikaturou Nejvyššího správního soudu. Dále konstatoval, že žaloba je šablonovitým podáním zástupce žalobce a obsahuje doložitelně zkopírované pasáže, které tento zástupce podává opakovaně jak v případě řízení o odvolání, tak následně v případě podání žaloby. K tomu odkázal na řízení jím vedené pod sp. zn. MD-25695/2022-160. Jedná se podle něj tedy o obstrukční jednání.
16. Žalobce tak dle názoru žalovaného i nyní užil stejné námitky, jako v podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, s nimiž se již dostatečně vypořádal v rámci napadeného rozhodnutí, na které odkázal. Podotkl, že důkladně posoudil subjektivní stránku přestupku, zavinění i důkazní prostředky a že byla zcela jistě a bez jakýchkoliv pochybení vyslovena vina žalobce.
17. K námitce týkající se doručování žalovaný uvedl, že se doručuje primárně zmocněnci a je pouze na úvaze správního orgánu, zda písemnost doručí také účastníku. Poukázal rovněž na to, že z doložené plné moci ze dne 13. 7. 2021 plyne, že zmocněnec žalobce je oprávněn přijímat veškeré písemnosti týkající se přestupkové věci žalobce.
18. Důkazy založené ve spisovém materiálu pak žalovaný označil za dostačující. Klíčovým je dle jeho názoru výpis z rychloměru s fotodokumentací. Podpůrnými důkazními prostředky podle něj byly oznámení o přestupku, úřední záznam a ověřovací list rychloměru.
19. Na základě uvedených skutečností tak žalovaný závěrem svého vyjádření navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu zamítl a rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

IV. Obsah správního spisu

20. Ze správního spisu zjistil zdejší soud následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
21. Dne 3. 6. 2021 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti ze dne 24. 5. 2021, č. j. KRPA-140203-1/PČ-2021-001106, učiněné Policií České republiky. Z něj se podává, že žalobci byla v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h (v ulici Argentinská v Praze 7) naměřena rychlost 98 km/h (po odečtení odpovídající možné odchylky měřicího zařízení). Žalobce se k věci nijak nevyjádřil ani oznámení nepodepsal. Uvedené oznámení bylo doplněno o úřední záznam ze dne 24. 5. 2021, č. j. KRPA-140203-2/PČ-2021-001106 (dále jen „**úřední záznam**“), záznam o přestupku, který obsahoval fotodokumentaci z měřicího zařízení s údaji o provedeném měření rychlosti a měřeném vozidle, ověřovací list předmětného rychloměru a fotodokumentaci (fotografie osobních dokladů žalobce a I. části osvědčení o registraci vozidla a fotografie z kontroly po zastavení vozidla). Z úředního záznamu se podává, že hlídka změřila rychlost vozidla žalobce pomocí radaru Ramer 10C a poté vozidlo zastavila. Od změření rychlosti až po zastavení měla hlídka s vozidlem vizuální kontakt. Žalobce byl na místě ztotožněn a byla u něj provedena dechová zkouška s negativním výsledkem. Bylo mu sděleno podezření z přestupkového jednání a byl řádně poučen o dalším postupu věci.
22. Na základě oznámení přestupku a dalších podkladů vydal správní orgán prvního stupně příkaz ze dne 16. 6. 2021, č. j. MHMP 876383/2021/Kou (dále jen „**příkaz**“), jímž uznal žalobce vinným tím, že dne 24. 5. 2021 v 21:37 hodin řídil motorové vozidlo tovární

značky X, registrační značky X, v Praze 7, po ul. Argentinská ve směru z centra, nedovolenou rychlostí. V měřeném úseku komunikace v obci (GPS 50°06'36.378"N, 014°26'41.579"E) mu byla naměřena rychlost jízdy 98 km/h (po odečtení odpovídající možné odchylky měřicího zařízení), ačkoliv je v uvedeném úseku obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích a spáchal tak v úmyslu nepřímém přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona. Za to mu správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 7 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 8 měsíců.

23. Proti vydanému příkazu podal žalobce neodůvodněný odpor. Správní orgán prvního stupně ho tedy předvolal k ústnímu jednání, které nařídil na 26. 10. 2021. V rámci tohoto předvolání jej mimo jiné také poučil, že *„před vydáním rozhodnutí má účastník řízení právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu), a to ve shora uvedeném termínu ústního jednání. Pokud se však k ústnímu jednání bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu nedostaví a nebude nařizováno další ústní jednání, má správní orgán za to, že se tohoto práva vzdal.“*
24. Následně dne 14. 10. 2021 nahlédla zmocněnkyně žalobce do správního spisu a pořídila si jeho fotokopii prostřednictvím mobilního telefonu. Za účelem nahlížení do spisu předložila plnou moc udělenou jí žalobce pro účely nahlížení do spisu a pořizování jeho kopie. Dne 26. 10. 2021 (v den konání ústního jednání) žalobce prostřednictvím svého zmocněnce zaslal správnímu orgánu prvního stupně omluvu z nařízeného ústního jednání z důvodu jiného jednání. Zároveň bez dalších podrobností požádal, aby byli ve věci vyslechnuti svědci, jelikož jim chce klást otázky. Ústní jednání konalo v nepřítomnosti žalobce i jeho zmocněnce.
25. Správní orgán prvního stupně posléze vydal dne 27. 10. 2021 prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce odvolání. Uvedl v něm, že se skutek nestal, že není ani přestupkem a že byla porušena zásada *in dubio pro reo* a také zásada presumpce neviny. Konkrétně pak namítal podstatné porušení ustanovení o řízení, neboť mu nebylo umožněno seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí a nebyl vyrozuměn o datu, ke kterému má být rozhodnutí vydáno. Dále žalobce namítal nepřiměřenost sankce s tím, že nebyly vzaty v potaz polehčující okolnosti a nebyla zkoumána povaha a závažnost přestupku. Zmínil také vyhlášení nouzového stavu. Vyjádřil rovněž nesouhlas s tím, co je mu kladeno za vinu. V této souvislosti uvedl, že se jednání nedopustil, skutek se nestal tak, jak je popisován a nelze jej kvalifikovat jako přestupek. Poukázal na chybějící důkazní prostředky a poznamenal, že odpor jím nebyl podepsán. Bez reakce podle něj zůstal i navrhovaný výslech svědků. Rozporoval též přihlídnutí k tomu, že již má evidovaný záznam za obdobné protiprávní jednání z roku 2017. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jímž jej zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
26. Kromě výše uvedeného obsahoval správní spis i výpis z evidenční karty řidiče vztahující se k žalobci. V něm měl žalobce záznam z 4. 9. 2017 o jednom přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 31 km/h).

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřili s takovým projednáním věci svůj nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
28. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 50 km.h⁻¹ a více.*
29. Podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích (ve znění účinném do 31. 12. 2023) *se za přestupek uloží pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodu 1 až 3, písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2.*
30. Podle ustanovení § 125c odst. 6 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích (ve znění účinném do 31. 12. 2023) *se zákaz činnosti uloží na dobu od šesti měsíců do jednoho roku za přestupek podle odstavce 1 písm. a), písm. b), písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7 a 10 a podle odstavce 3.*
31. Podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu platí, *že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.*
32. Podle ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu *se s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.*
33. Podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.*
34. Podle ustanovení § 15 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky *je přestupek spáchán úmyslně, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn.*

35. Na tomto místě považuje zdejší soud za nutné předeslat, že některé z žalobcem uplatněných námitek jsou formulovány značně obecně. Nadto se v zásadě jedná toliko o zopakování jeho argumentace uplatněné již v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Těmto skutečnostem tedy odpovídá i míra obecnosti vypořádání uplatněné argumentace ze strany soudu, neboť kvalita žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Není totiž na místě, aby soud domýšlel další žalobcem neuvedené argumenty, které by měly žalobu podporovat. (K míře obecnosti vypořádání žalobních bodů viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Afs 356/2018-50.).
36. Nejprve žalobce v části IV. podané žaloby namítal porušení ustanovení o řízení před správním orgánem prvního stupně i žalovaným. Konkrétně mělo být porušeno jeho právo seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a vyjádřit se k nim (§ 36 odst. 3 správního řádu).
37. K tomu zdejší soud obecně uvádí, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je třeba považovat za jedno ze základních procesních práv, a to i z hlediska předvídatelnosti aktů veřejné moci (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 9 As 42/2014-35, a ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Ads 41/2021-22). Účelem ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je „*dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 55/2020-35). Toto právo přitom předpokládá aktivní roli správního orgánu, který musí účastníky řízení vyzvat, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 2 As 284/2015-41, nebo ze dne 825. 2. 2022, č. j. 5 Ads 315/2019-38). Takovou výzvu však lze kombinovat i s jinými procesními úkony. Podle právní věty k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243 (publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS), totiž „*[n]ení samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit.*“
38. V projednávané věci byl žalobce v rámci předvolání k ústnímu jednání ze dne 30. 9. 2021 mimo jiné poučen o tom, že před vydáním rozhodnutí má právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to v uvedeném termínu ústního jednání. Z tohoto poučení je dostatečně zřejmé, že měl možnost seznámit se při jednání s podklady rozhodnutí a následně se k nim vyjádřit. V rozsudku ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, Nejvyšší správní soud dovodil, že „*v kontextu posuzované věci bylo nepochybné, že po ústním jednání nebylo předpokládáno další doplnění dokazování a že ústní jednání konané dne 10. 12. 2007 mělo vést k vydání rozhodnutí. Takový závěr lze dovodit již z předvolání k ústnímu jednání, ve kterém byl stěžovatel poučen o tom, že zde bude mít možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Byť tedy k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až poté, co správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat*

podklady za kompletní a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Tím byl účel § 36 odst. 3 správního řádu naplněn, protože nelze dospět k závěru, že by došlo k podstatnému porušení řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].“ (Srov. též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 231/2018-18, nebo ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 55/2020-35). Obdobně v rozsudku ze dne 12. 11. 2019, č. j. 1 As 322/2018-25, Nejvyšší správní soud uzavřel, že „[p]okud správní orgán prvního stupně poučí účastníka, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit svá procesní práva, mimo jiné také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, je toto poučení dostatečné pro zachování práva účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, nejsou-li po skončení ústního jednání žádné další podklady do spisu zařazeny. Za této situace není povinností správního orgánu, aby účastníka znova samostatně vyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí (viz např. rozsudky ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 – 65, č. 2063/2010 Sb. NSS, ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012 – 21, nebo ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 – 29).“

39. Vzhledem k výše citovaným závěrům judikatury Nejvyššího správního soudu je na místě uzavřít, že správní orgán prvního stupně povinnost vyzvat žalobce k vyjádření se k podkladům rozhodnutí řádně splnil a nebyl povinen vyzývat jej po provedeném ústním jednání znovu. Do správního spisu totiž po tomto ústním jednání žádné další podklady nezakládal a s ohledem na poučení v rámci předvolání k tomuto ústnímu jednání nebylo ani na místě předpokládat, že se tak bude dít. Žalobce si proto mohl na základě poučení učinit relativně přesný časový úsudek, kdy se může k podkladům rozhodnutí vyjádřit (srov. též např. bod 23 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2024, č. j. 9 As 177/2022-28). Lze přitom předpokládat, že ústní jednání slouží k projednání věci, provádění dokazování a rozhodnutí ve věci. Svou řádně neomluvenou neúčastí na jednání se tedy žalobce sám vzdal práva na seznámení se s podklady a vyjádření k nim (viz také např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013-29, nebo ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 231/2018-18).
40. Nad rámec výše uvedeného zdejší soud již pouze na okraj podotýká, že žalobce se se správním spisem po shromáždění všech podkladů fakticky seznámil, když jeho zmocněná zástupkyně dne 14. 10. 2021 nahlédla do spisové dokumentace a pořídila fotokopii spisu prostřednictvím mobilního telefonu. To žalobce nijak nerozporoval a osvědčuje to i založený úřední záznam ze dne 27. 10. 2021 (č. l. 29 správního spisu) a plná moc udělená žalobcem paní V. P. výhradně k jeho zastupování při nahlížení do spisu (č. l. 28 správního spisu). Žalobce se tak se spisem fakticky seznámil 13 dnů před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Poté již nebyly žádné jiné podklady do spisu zakládány, přičemž žalobce měl možnost učinit si relativně přesný časový úsudek o době, kdy se může k podkladům rozhodnutí vyjádřit, jak již bylo rozebráno výše.
41. Žalovaný pak již jako odvolací orgán žádné nové podklady nepořizoval, protože také nebyl povinen opakovaně vyzývat žalobce podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu [srov. ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a rovněž bod 31 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 As 400/2020-49]. Ze všech výše uvedených důvodů tedy není námitka týkající se porušení práva žalobce na seznámení se s podklady a vyjádření se k nim před vydáním rozhodnutí důvodná.
42. Rovněž žalobce v podané žalobě zmínil, že jím podaný odpor nebyl podepsán (tuto zmínku pak rozváděl i v rámci části VI. podané žaloby). Ohledně tohoto tvrzení zdejší soud uvádí, že ve správním spisu se na č. l. 27 nachází odpor podepsaný přímo žalobcem,

příčemž podpis na tomto odporu se nijak zvlášť nevymyká ostatním podpisům žalobce, které se nacházejí na dokumentech založených ve správním spisu (kupř. fotografii řidičského průkazu na č. 1. 1, kopii plné moci na č. 1. 22, nebo doručence k příkazu). Ostatně zdejšímu soudu není ani zřejmé, proč by žalobce zasílal správnímu orgánu prvního stupně nepodepsaný odpor, jak sám tvrdí, avšak nijak to neodůvodňuje, a čeho by tím chtěl dosáhnout. Tato zcela obecná zmínka o nepodepsání podaného odporu tak rovněž nemůže vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

43. Další vadou řízení, kterou žalobce vytýkal správním orgánům, bylo nesprávné doručování. Tvrdil, že předvolání a rozhodnutí měla být doručována přímo jemu, což bez bližší argumentace dovozoval z Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tuto námitku zdejší soud rovněž neposoudil jako důvodnou, neboť z uvedených lidskoprávních dokumentů žádné takové žalobcem zmiňované právo neplyne. Odkaz žalobce na ně byl přitom zcela obecný a postrádal jakoukoliv další argumentaci, která by se k tomu měla vztahovat. Naopak z ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu vyplývá, že písemnosti se doručují pouze zástupci s výjimkou případů, kdy má zastoupený v řízení něco osobně vykonat. Tak tomu v tomto případě rozhodně nebylo a správní orgány tedy postupovaly v souladu se zákonem, když rozhodnutí a předvolání doručovaly pouze zástupci a nikoliv přímo žalobci.
44. Následně zdejší soud posuzoval námitky žalobce uvedené v části VI. podané žaloby, které se týkaly výroku o vině. K tomu musí předeslat, že argumentace žalobce v této části žaloby je velmi stručná a námitky formulovány značně obecně a nekonkrétně.
45. Nejprve se tedy zdejší soud zabýval otázkou prokázání samotného jednání. V této souvislosti předně uvádí, že se neztotožnil se závěrem žalobce o nepoužitelnosti úředního záznamu jako důkazu v přestupkovém řízení. V tomto ohledu odkazuje na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: *„Ohledně otázky použitelnosti úředních záznamů prošla judikatura Nejvyššího správního soudu genezí spočívající v postupném vyjasňování jednotlivých situací. Původní judikatura vycházela z absolutní nepoužitelnosti úředního záznamu o přestupku a oznámení o přestupku jako důkazů v přestupkovém řízení. Tyto závěry soud vyslovil především v rozsudcích ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, č. 2208/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63. Pozdější judikatura závěry uvedené v citovaných rozsudcích upřesnila tak, že listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku postačují, pokud existují proti přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou, přestupcem nijak nezpochybněnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet. Tyto závěry Nejvyšší správní soud vyslovil například v rozsudcích ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013 - 61, dále ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 37, nebo ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014 - 48, nebo ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 152/2014 - 30.“* Je tak zřejmé, že judikatura Nejvyššího správního soudu není tak kategorická, aby zcela vylučovala užití úředních záznamů v řízení o přestupku. Pachatele však není možné za přestupek postihnout výhradně na základě úředního záznamu bez dalších důkazů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2022, č. j. 6 As 175/2022-28).
46. Konkrétně pak lze ohledně prokazování přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti odkázat na závěry judikatury Nejvyššího správního soudu,

konkrétně např. na bod 16 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2023, č. j. 4 As 310/2021-35, či bod 48 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015-38, jakož i na bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, na který odkazoval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Podle této judikatury postačuje pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti primárně vycházet z oznámení přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu rychloměru. Uvedená kombinace podkladů zpravidla poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jinak řečeno jedná se o přestupek, který se primárně dokazuje listinou o naměřené rychlosti a nikoliv svědectvím.

47. Všechny výše uvedené podklady se přitom ve správním spisu nacházejí. Zdůraznit je třeba zejména záznam o přestupku obsahující fotografii vozidla a také údaje o měření na č. l. 7 správního spisu. Proti tomuto podkladu žalobce toliko zcela nekonkrétně namítal, že není dostačující a na fotografii není čitelná registrační značka vozidla. Je sice pravdou, že kvalita fotografie čitelnost registrační značky měřeného vozidla zhoršuje, ale ne natolik, aby byla tato registrační značka zcela nečitelná. Je tedy možné ověřit, že na fotografii je zachyceno právě vozidlo, kterého se týkají údaje o naměřené rychlosti. Jinak žalobce uvedený podklad nijak konkrétně nerozporuje a pouze podotýká, že není k prokázání přestupku dostatečný. Jedná se tak o zcela dostačující podklad pro prokázání spáchání předmětného přestupku, jak již bylo vysvětleno výše.
48. Pravdou není ani to, že by nebylo prokázáno spáchání přestupku na pozemní komunikaci. Ze shromážděných podkladů jednoznačně vyplývá místo spáchání přestupku v ulici Argentinská. Místo měření, které se podává ze záznamu o přestupku prostřednictvím GPS souřadnic, odpovídá i tvrzení policistů v úředním záznamu. Konkrétní pozemní komunikaci přitom není nutné označovat jejím číselným označením vycházejícím z jejího pasportu. Žalobce navíc k tomuto svému tvrzení neuvedl ani žádnou konkrétní argumentaci. Žádným konkrétním způsobem nevysvětlil, kde jinde by mělo k předmětnému jednání dojít, ani proč by ulice Argentinská nebyla pozemní komunikací, na kterou se vztahují pravidla upravená v zákoně o provozu na pozemních komunikacích. Rovněž je na základě shromážděných podkladů dostatečně prokázáno i to, že vozidlo řídil žalobce. Ani v tomto ohledu žalobce v podané žalobě neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by měly skutečnosti plynoucí ze shromážděných podkladů vyvracet. Z úředního záznamu policie se podává, že hlídka měla s vozidlem od změření rychlosti až do jeho zastavení vizuální kontakt, přičemž řidič byl na místě ztotožněn. Fotografie osobních dokladů žalobce jsou součástí správního spisu, včetně části I. osvědčení o registraci vozidla, jehož provozovatelem je právě žalobce. Nijak žalobce nerozporuje ani fotografie pořízené po jeho zastavení hlídkou policie na č. l. 3 až 5 správního spisu.
49. Co se týče výsledku svědků, je nutné poznamenat, že žalobce v průběhu správního řízení ani v podané žalobě neuvedl žádné konkrétní osoby, které by měly být vyslechnuty, případně co by měly objasnit. Omezil se pouze na zcela obecné konstatování, že žádá o vyslechnutí svědků. S tímto požadavkem se správní orgán prvního stupně náležitě vypořádal na straně 3 prvostupňového rozhodnutí, kde dostatečně vysvětlil, že výslech svědků by byl nadbytečný. S tím se vzhledem k výše uvedené argumentaci zdejší soud ztotožňuje. Výslech policistů nebyl důkazem nutným (srov. kupř. bod 20 rozsudku

Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33). Lze totiž uzavřít, že podklady shromážděné správními orgány byly pro prokázání přestupku žalobci dostatečné. Žalobce je žádným relevantním způsobem nezpochybnil a nepředložil ani žádnou vlastní věrohodnou skutkovou verzi. Omezil se toliko na tvrzení o nedostatečnosti opatřených podkladů. Ze všech výše uvedených důvodů tak shledal zdejší soud námitky žalobce týkající se neprokázání přestupku nedůvodnými.

50. V souvislosti s námitkou týkající se nezjišťování osobních poměrů, žalobce vůbec neuvádí, jaké osobní poměry by měl správní orgán zjišťovat a jak by tyto osobní poměry měly ovlivnit projednávanou věc. Jeho tvrzení tak není žádným způsobem individualizované a opřené o konkrétní skutečnosti a argumentaci (srov. bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 As 54/2017-38). Není vůbec zřejmé, jaký vliv by měly mít osobní poměry žalobce na jeho odpovědnost za přestupek a proč by je tedy měly správní orgány v tomto ohledu zjišťovat. Stejně tak žalobce nijak nekonkretizoval svou námitku týkající se nepoučení zasahujícími policisty. Není tedy jasné, v čem přesně mělo pochybení policistů spočívat, resp. o čem přesně měl být policisty poučen. Jeho námitka se neopírá o žádnou konkrétní argumentaci, přičemž žádné pochybení policistů v průběhu řešení přestupku neshledal ani zdejší soud. Tyto námitky proto taktéž nejsou důvodné.
51. Obdobné platí i o obecné zmínce týkající se neprokázání subjektivní stránky přestupku. K tomu zdejší soud podotýká, že subjektivní stránkou přestupku se zabýval zejména správní orgán prvního stupně na stranách 3 a 4 prvostupňového rozhodnutí a tyto závěry je na místě aprobovat. Nad rámec toho zdejší soud k otázce formy zavinění odkazuje na závěry vyjádřené v bodech 24 a násl. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 311/2018-48. Žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v daném místě o více než 40 km/h. Nejednalo se tedy o nepatrné překročení rychlostního limitu, kterého by si žalobce nemusel být vědom. Vzhledem k jeho způsoblosti k řízení motorových vozidel, místu spáchání přestupku na území obce a míře překročení nejvyšší dovolené rychlosti mu totiž muselo být zřejmé, že nejvyšší dovolenou rychlost překračuje značným způsobem, a to i kdyby se nepodíval na tachometr. Rozhodně se tak nemohl spoléhat na to, že nejvyšší dovolenou rychlost nepřekročí, a byl proto přinejmenším srozuměn s tím, že zájem na dodržování maximální dovolené rychlosti v obci porušuje. Jelikož je splněna vědomostní i volní složka zavinění, je správný závěr správních orgánů o spáchání přestupku v nepřímém úmyslu (k vymezení nepřímého úmyslu blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 1 Afs 332/2018-82). Nadto lze uvést, že jak správně poznamenává správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí, je pro spáchání předmětného přestupku dostačující i nedbalostní forma zavinění (viz ustanovení § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky), neboť zákon nestanoví nutnost úmyslného zavinění.
52. Řádně se správní orgány zabývaly i posouzením jednání žalobce z hlediska materiální stránky přestupku, a to především na straně 4 napadeného rozhodnutí a taktéž na straně 4 prvostupňového rozhodnutí. Tvrzení žalobce o absenci takového posouzení tedy není pravdivé. Na tomto místě je v obecné rovině možné podotknout, že zejména v případech ohrožovacích přestupků bude naplnění materiálního znaku přestupku splývat s naplněním formálních znaků (viz např. bod 13 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 1 As 170/2019-27, či bod 20 usnesení Nejvyššího správního soudu

ze dne 12. 12. 2023, č. j. 6 As 264/2022-32). V rozsudku ze dne 20. 4. 2020, č. j. 2 As 332/2018-21, Nejvyšší správní soud dovodil, že „[f]ormální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby naplňovaly v běžných případech i znaky materiální. Pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ Žalobce v projednávané věci na žádné takové významné skutečnosti, které by snižovaly společenskou škodlivost jeho jednání, nepoukazoval a ani zdejší soud je neshledal. Svým jednáním žalobce ohrozil důležitý zájem společnosti na bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (přiměřeně srov. např. bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23). Rychlost, kterou jel, se ani zdaleka neblížila nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě (v obci) a nešlo tedy jen o nějaké její nepatrné překročení, jak správně podotkl žalovaný a jak ostatně již bylo poznamenáno výše. S ohledem na místo spáchání a míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti nemůže na společenské škodlivosti jednání žalobce nic změnit ani skutečnost, že k němu došlo ve večerních hodinách, kdy již provoz nemusí být tak hustý jako v jinou dobu. I závěr správních orgánů, že žalobce svým jednáním naplnil materiální znak předmětného přestupku, je tedy správný.

53. Poslední okruh námitek žalobce uvedený v části V. podané žaloby se týkal uložení sankce. V tomto ohledu žalobce tvrdil, že správní orgány nepřihlíděly k polehčujícím okolnostem, nezkoumaly ani závažnost a povahu přestupku, nevysvětlily jeho následek a dobu trvání a nehodnotily osobu pachatele. Na jiném místě ještě dodal, že správní orgány nesprávně přihlížely k tomu, že měl již evidován záznam za obdobné protiprávní jednání z roku 2017. Ani tyto námitky neposoudil zdejší soud jako důvodné.
54. K tomu je třeba předně podotknout, že odůvodnění uložení sankce je dostatečné a zdejší soud jej neshledal nepřezkoumatelným. Ačkoliv žalobce v podané žalobě citoval ustanovení § 38 a 39 zákona o odpovědnosti za přestupky s tím, že správní orgány z nich nevycházely a hledisky tam uvedenými se neřídily, neuvedl žádným konkrétním způsobem, které polehčující okolnosti byly pominuty a v čem má spočívat nesprávné posouzení povahy a závažnosti přestupku. V této souvislosti tak je dostačující podotknout, že správní orgán prvního stupně vzal v potaz všechna hlediska relevantní pro určení výše sankce v projednávané věci a řádně se zabýval i povahou a závažností přestupku. Žalovaný pak nepostupoval v rozporu se zákonem, když jeho závěry aproboval. Odkázat lze na stranu 5 prvostupňového rozhodnutí a strany 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Je tak možné uzavřít, že správní orgány řádně odůvodnily, jaké důvody je vedly k volbě právě uložení sankce.
55. Dále zdejší soud uvádí, že správní orgány se řádně zabývaly i následkem přestupku, který správně spatřovaly v porušení zájmu společnosti na dodržování maximální předepsané rychlosti v obci, potažmo na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích (srov. např. bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 311/2018-48). Rovněž správně vzaly v potaz i to, že k jinému závažnějšímu následku nedošlo. Naopak správní orgány nikde neargumentovaly délkou trvání jednání a ani ji žalobci k tíži nepřičítaly. Zabývat se jí tedy nemusely, a to zejména proto, že s ohledem na charakter spáchaného přestupku a způsobu jeho zjištění by to ani nebylo dost dobře možné.

56. Pravdou není ani to, že by správní orgány nehodnotily osobu žalobce. Vyžádaly si totiž aktuální evidenční kartu řidiče, ze které při tomto hodnocení vycházely. Co se týče zohlednění záznamu o přestupku z roku 2017, odkazuje zdejší soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2023, č. j. 2 As 71/2022-34, který přehledně shrnul judikaturu týkající se zohledňování předchozích přestupků a trestných činů při ukládání sankce v rámci správního trestání. Nejvyšší správní soud v něm uzavřel, že *„k přestupkům spáchaným před více než třemi lety nelze přiblížit jako k přitěžující okolnosti (nemohou být např. ani příčinou recidivy), zároveň ovšem ale není důvod je zcela ignorovat při posuzování osobnosti pachatele, možnosti jeho nápravy a obecně jeho vztahu k dodržování právních předpisů.“* Nebylo tak chybou, když správní orgány vzaly z hlediska hodnocení osoby pachatele v potaz i starší záznam o přestupku žalobce z roku 2017. Nad rámec tohoto záznamu správní orgány žádnou jinou trestnou činnost nebo spáchané přestupky nehodnotily, pročez se jeví být nadbytečným pořízování popisu z rejstříku trestů či evidence přestupků. Ohledně svých osobních poměrů žalobce v průběhu správního řízení (a ostatně ani v podané žalobě) neuvedl nic, co by měly správní orgány vzít v potaz. Zdejší soud tedy odkazuje na přílehlavou argumentaci žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, včetně tam citované judikatury Nejvyššího správního soudu.
57. Zmínit je třeba i to, že k ukládání pokut za přestupky dochází ve sféře správního uvážení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-96), do něhož není správní soud oprávněn v rámci soudního přezkumu aktivně zasahovat. Přiměřenost sankce při hodnocení zákonnosti uloženého trestu je možné zohlednit pouze v případě, že by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti (viz např. body 28 a 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36). Správní uvážení tedy může soud rozhodující ve správním soudnictví přezkoumávat pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického uvažování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem a na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 46/2012-87).
58. V projednávané věci uvážení správních orgánů z hledisek a mezí stanovených zákonem nevybočilo, když trest byl žalobci uložen v rámci zákonné sazby. Zdejší soud ani neshledal, že by došlo ke zneužití správního uvážení, či že by správní uvážení bylo v rozporu s pravidly logického uvažování. Správní orgány rovněž dostatečně zjistily skutkový stav věci rozhodný pro uložení sankce a uložená sankce nemá ani likvidační charakter. V tomto posledně zmíněném ohledu lze podotknout, že pokuta uložená v projednávané věci není obecně způsobilá mít likvidační charakter (k tomu srov. bod 44 nálezu Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/09).
59. K otázce posuzování přiměřenosti sankce ze strany soudu rozhodujícího ve správním soudnictví dále zdejší soud odkazuje na relevantní část právní věty k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36 (publ. pod č. 2671/2012 Sb. NSS), která zní: *„Soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti sankce jen v situaci, kdy je soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená.“* Žalobce v podané žalobě uvedl, že se domáhá upuštění od uložení trestu zákazu činnosti, což lze považovat

za návrh postupu právě podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. V souvislosti s postupem podle tohoto ustanovení je rovněž na místě zmínit rozsudek ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval smyslem a účelem moderace uloženého trestu. Uvedl, v něm, že „[s]myslem a účelem moderace totiž není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V případech sankcí z obecných hledisek méně závažných, tedy i v případě pokuty ve výši 10 000 Kč, proto moderace sankce bude zpravidla vzácnější než v případě sankcí výrazných.“

60. Již pouze to, že trest zákazu činnosti, jehož moderace se žalobce v podané žalobě domáhal, byl v projednávané věci správními orgány uložen ve třetině zákonné sazby, zpochybňuje jakýkoliv závěr o tom, že jde o trest zjevně nepřiměřený (viz např. bod 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 6 As 122/2022-33). Nadto je nutné podotknout, že s výjimkou výše zmíněných zcela obecných tvrzení o nehodnocení některých polehčujících okolností či okolností vypovídajících o povaze a závažnosti přestupku uvedl žalobce ohledně nepřiměřenosti sankce v podané žalobě pouze to, že v rámci současné mimořádné situace, kdy byl vyhlášen nouzový stav, není možné uložit stejný trest jako za normálního fungujícího stavu. K tomuto konstatování však neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, jež by odůvodňovaly, proč by právě v jeho případě měla být tato okolnost relevantní, resp. proč by měla znamenat neuložení či snížení trestu zákazu činnosti. Ani zdejší soud přitom žádné takové skutečnosti nenalezl. Nelze také pominout, že jak žalovaný správně podotkl v napadeném rozhodnutí, nouzový stav související s epidemií onemocnění COVID-19 v České republice již nebyl v době spáchání přestupku vyhlášen. Vzhledem k závažnosti přestupku, významu chráněného zájmu, intenzitě jeho porušení a dalším okolnostem tohoto konkrétního případu je na místě uzavřít, že žalobci nebyl uložen trest, který by zjevně neodpovídal představě o adekvátnosti a spravedlnosti. Nejedná se proto o trest zjevně nepřiměřený a jeho moderace podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. není možná.
61. Závěrem zdejší soud již pouze dodává, že neshledal důvodným ani zcela obecné tvrzení žalobce o nevypořádání jeho námitek uplatněných v podaném odvolání ze strany žalovaného. Žalovaný se s námitkami žalobce vypořádal v dostatečném rozsahu (vzhledem k míře jejich konkretizace a obsahu prvostupňového rozhodnutí) a postavil proti nim vlastní argumentaci, vedle níž odvolací námitky jako celek neobstojí. Takový postup je přitom souladný s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. kupř. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, a ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, příp. i nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

VI. Závěr a náklady řízení

62. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Stejně tak shledal nedůvodným i návrh žalobce na snížení uloženého trestu. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud v celém rozsahu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou (k zamítnutí žaloby v celém rozsahu jedním výrokem srov. bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2014, č. j. 8 As 34/2013-38).

63. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 4. dubna 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce